

αὐτόθ' ἢ δ'λειά! αὐτόθ'. || Φρ. Τὸν ἀρδέλιφι 'ς τὸν ξύλον (τὸν τελείωσε 'ς τὸ ξύλο, τὸν ἔδειρεν ἀνηλεῶς) Αἰτωλ. Κλων. Τ' ἀρδέλιφι ἀπ' τοῦ βάρημα τοῦ γ'μάρι (τὸ γομάρι, τὸ φορηγόν ζῶον) Αἰτωλ. Ἀρδέλιφι τὰ σῦκα (τὰ κατεβρόχθισε) Κλων. 2) Μέσ. κουράζομαι ὑπερβολικῶς, ἀποκάμνω Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀρδιλεύκι ἀπ' τῇ δ'λειά. Εἶμαι ἀρδιλιμένως ἀπ' τ'ν ἀπουσιμάρα.

ἄρδεμα τό, Πόντ. (Κοτύωρ. Σούρμ.) ἄρδεμαν Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἄρδεμαν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἄρδευμα. Τὸ νὰ ἀρδεύῃ τις, τὸ ἄρδευμα, τὸ πότισμα ἐνθ' ἄν.: Με τὸν λὸν τ' ἄρδεμαν καλὸν 'κ' ἐν' Τραπ.

ἄρδευτήριν τό, Πόντ. (Οἶν.) ἄρδευτέρ' Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρδεύω. Τὸ ἀγγεῖον διὰ τοῦ ὁποίου ἀρδεύουν ἐνθ' ἄν.: Ἐπαρ' τ' ἀρδευτέρ' καὶ πότισον τὸ κεπὶν Χαλδ. Συνών. ποτιστήρι.

ἄρδεύω Καππ. (Σίλατ. κ.ά.) Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κολων. Κοτύωρ. Κρώμν. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἄρδεύω Καππ. (Σίλ.) ἄρδεύω Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Οἶν. Σινώπ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ.) ἄρδεύω Καππ. (Φάρας.) Πόντ. (Σινώπ.)

Τὸ ἀρχ. ἀρδεύω. Ὁ τύπ. ἀρδεύω καὶ μεσν. Ἰδ. ΦΚουκουλ. ἐν. Byzant. Zeitschr. 19 (1910) 425.

1) Ποτίζω, ἐπὶ τῆς γῆς ἐν γένει καὶ τῶν φυτῶν Καππ. (Σίλ. Σίλατ. Σινασσ. Φάρας. κ.ά.) Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Σάντ. Σινώπ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀρδεύω τὸ κεπὶν-τὰ λάχανα-τὰ φυτὰ-τὸ χωράφ' κττ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά. Ἀρδεύω τὸ γαστρίν (τὴν γλάστραν) Οἶν. Ἐβρεξεν 'κ' ἐδρεῦτεν τὸ χωράφ' (ἔβρεξεν καὶ ἠρδεύθη τὸ χωράφι) Τραπ. Χαλδ. κ.ά. Ἀρδεμένον κεπὶν-χωράφ' κττ. Κρώμν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά. 2) Ἐκτρέφω, ἀνατρέφω Καππ. (Σίλατ.): Ἄσμ.

Σήρας κόρη τὸν γέννησε καὶ λέγουν τὸν Πορφύρι, 'ς τὰ σίδερα τὸν γέννησε, 'ς τὰ μάρμαρα τὸν ἄρδενσε. Διὰ τὴν σημ. πβ. τὸ ἀρχ. ἄρδω παρὰ Πλάτ. Πολιτ. 550 Β «τὸ λογιστικὸν ἐν τῇ ψυχῇ ἄρδοντός τε καὶ αὔξοντος».

ἄρδίτσιν τό, Λυκ. (Λιβύσσ.) ἄρδίτσι Ἰκαρ. κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. ἄρδίτσ' Μακεδ. ἄρδούτσ' Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *ardis*.

Τὸ δένδρον ἄρκευθος.

ἄρὲ ἐπίρρ. Καππ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Τώρα. Πβ. ἀρεσού.

- **αρῆ** κατάλ. παραγωγικὴ κοιν. - **αρέα** πολλαχ.

Ἐξ οὐσιαστικῶν ληγόντων εἰς -**αρέα** -**αρῆ**, ἐσχηματισμένων δὲ ἐξ οὐσ. εἰς -**ἀρι**, οἶον: **κοντάρει** - **κονταρέα** καὶ **κονταρῆ**, **φτυάρι** - **φτυαρέα** καὶ **φτυαρῆ**, **πυρνάρι** - **πυρναρέα** καὶ **πυρναρῆ** καὶ δηλούντων πληγῇν, μέτρον, φυτὰ κττ. ἀπεσπάρθη τὸ -**αρέα** -**αρῆ** ὡς παραγωγικὴ κατάλ.

Δι' αὐτῆς σχηματίζονται οὐσιαστικά δηλοῦντα 1) Φυτὰ, οἶον: **ἀργό** - **ἀργαρέα**, **ἀμανίτης** - **ἀμανιταρῆ**, **κλῆμα** - **κληματαρῆ**, **λύγος** - **λυγαρῆ** κττ. 2) Μέτρον ἢ περιεχόμενον, οἶον: **ἀλών** - **ἀλωναρῆ**, **καλάθι** - **καλαθαρῆ** κττ.

ἀρειμάνιος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. **ἀρειμάνιος**.

1) Μέγας: Ἀρειμάνιο μουστάκι κοιν. Ἀρειμάνιος, λυγερὸς, φορῶντας τῇ μικρῇ κάππα μόνο μπῆκε μὲ μῆρα 'ς τὴ χώρα ΔΒουτυρ. Ἐπανάστ. ζῶων 150. 2) Μεγαλοπρεπής: Ἀρειμάνιο περπάτημα.

- **αρεῖο** κατάλ. παραγωγικὴ κοιν. - **αρεῖο** Πελοπν. (Μάν.)

Ἐξ οὐσιαστικῶν ληγόντων εἰς -**εῖο** -**εῖο**, ἐσχηματισμένων δὲ ἐκ τῶν εἰς -**ἀρι**ς οὐσ., οἶον: **ἀνυφαντάρεις** - **ἀνυφανταρεῖο**, **καρβουνάρεις** - **καρβουναρεῖο** καὶ **καρβουναρῆ**, **μακελλάρεις** - **μακελλαρεῖο** καὶ **μακελλαρεῖο** κττ. καὶ δηλούντων τόπον, ἀπεσπάρθη ὁλόκληρον τὸ -**αρεῖο** -**αρεῖο** ὡς παραγωγικὴ κατάλ.

Δι' αὐτῆς σχηματίζονται 1) Οὐσιαστικά ἐξ οὐσιαστικῶν δηλοῦντα τόπον, δοχεῖον κττ., οἶον: **ἀλάτι** - **ἀλαταρεῖο**, **ἀσβέστης** - **ἀσβεσταρεῖο**, **καμπάνα** - **καμπαναρεῖο**, **κεραμίδι** - **κεραμιδαρεῖο**, **σκουπίδι** - **σκουπιδαρεῖο** κττ. κοιν. **λόγγος** - **λογγαρεῖο** (πυκνὸς **λόγγος**) Πελοπν. (Μάν.) Μερικὰ τούτων ἔχουν σημ. σκωπτικῇν, οἶον: **Βλάχος** - **Βλαχαρεῖο**, **Γύφτος** - **Γυφταρεῖο** κττ. κοιν.

2) Οὐσιαστικά ἐξ οὐσιαστικῶν ἢ ἐπιθέτων δηλοῦντα ἀφηρ. ἐννοίαν, οἶον: **ξαπλωτός** - **ξαπλωταρεῖο** πολλαχ. **πολυμιλητής** - **πολυμιληταρεῖο** ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,67.

ἄρειος ὁ, σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Οἶν. Χαλδ. κ.ά.) ἄρειους βόρ. ιδιῶμ. ἄρειε Τσακων. ἄρειο τό, Μύκ. Σῶρ.

Τὸ μεταγν. κύριον ὄν. ἄρειος.

1) Ὁ γνωστὸς αἰρεσιάρχης τῆς Ἀλεξανδρείας διδάσκων ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι κτίσμα τοῦ Πατρὸς, ἄνθρωπος θεοφόρος καὶ οὐχὶ θεὸς σαρκοφόρος, ἔχων φύσιν διάφορον τῆς τοῦ Πατρὸς, τοῦ ὁποίου τὴν διδασκαλίαν κατεδίκασεν ἢ κατὰ τὸ ἔτος 325 συνελθοῦσα ἐν Νικαίᾳ πρώτη οἰκουμένη συνόδος. Ἐν τῇ λαϊκῇ παραδόσει ὁ ἄρειος παρίσταται ὡς ἄνθρωπος πονηρότατος καὶ στωμύλος, σκεῦος τοῦ διαβόλου ἐπιτήδειον νὰ δημιουργῇ σκάνδαλα, διὸ καὶ ἐτιμωρήθη φρικτῶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν πονηρίαν καὶ κακίαν του, διότι ὑπέστη ἐν τῷ ἀποχωρητηρίῳ φρικτὴν διάρρηξιν τῆς κοιλίας καὶ ἔκχυσιν τῶν ἐντέρων σύνθηθ.: **Ξέρεις τί πρᾶμα εἶν' αὐτὸς ὁ ἄρειος!** Πάρ. Ἀμὸν ἄρειος πολλὰ διεστραμμένος ἐν' Πόντ. || Φρ. Ἐχει τοῦ Ἀρείου τὴ γλῶσσα (ἐπὶ τοῦ στωμύλου) Πελοπν. **Νὰ ρέψῃ σὰν τὸν ἄρειο καὶ νὰ σκουληκοβρομήξῃ!** (ἀρά) Ἀθῆν. **Νὰ πάθῃ σὰν τὸν ἄρειο!** Πελοπν. (Λακων.) **Νὰ πέσουν τ' ἀντερά του σὰν τοῦ Ἀρείου!** ΝΠολίτ. Παροιμ. 4,27. **Νὰ ρέψ' σὰν τοῦ Ἀρείου!** Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἄ τρέμῃς σὰν τὸν ἄρειο! ('ἀ = νὰ) Σύμ. **Νὰ ξιράσ' τ' ἄδρα τ' σὰν τοῦ Ἀρείου!** (νὰ ξεράσῃ τ' ἀντερά του κτλ.) Θράκ. (Μάδυτ.) **Νὰ ρέψῃς τζαὶ νὰ πάθῃς σὰν τὸν ἄρειο!** (νὰ ρέψῃς καὶ νὰ πάθῃς σὰν τὸν ἄρειο) Τσακων. β) Ἀνθρωπος πανοῦργος, κακός, πείσμων Θράκ. Μακεδ. Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Οἶν.) κ.ά.: **Αὐτὸς εἶναι ἄρειος, θιὸς νὰ φ'λάῃ!** Μακεδ. ἄρειε, ἑωσφόρε, ντ' ἐποικες! (τί ἔκανες;) Κερασ. 2) Ὁ ἀντίχριστος, ὁ διάβολος Πόντ. (Ἄμισ.): **Ἀνάθεμα τὸν ἄρειο σ'!** Ἄμισ. 3) Τύραννος Σκῦρ.: **Μὲ παιδεύ' σὰν ἄρειος.**

4) Δαίμων τῆς βουλιμίας, τῆς ἀκορέστου πολυφαγίας (λησμονηθείσης τῆς ἀρχικῆς αἰτίας τῆς διαρρηξέως τῆς κοιλίας τοῦ Ἀρείου ἐνομίσθη αὕτη ὡς ἀποτέλεσμα ὑπερβολικῆς πολυφαγίας ἐκ δαιμονικῆς ἐπιδράσεως προερχομένης, πβ. τὰς φρ. **κοντεύω νὰ σκάσω ἀπὸ τὸ πολὺ φαεῖ**, **ἔφαγα πολὺ καὶ θὰ σκάσω** κττ.) Κύπρ.: Φρ. **Φάουσαν νὰ φάῃ, ἔδει ἄρειον ἄνω του** (ἐπὶ πολυφάγου) Κύπρ. **ἄρειον ἄνω σου, πόσες φολές νὰ φάῃς!** (ἄρειον ἔχεις ἔπάνω σου κτλ.) αὐτόθ. β) Ἐπιθετικ. ὁ λίαν λαίμαργος, ὁ ἀκόρεστος Κύπρ. 5) Οὐδ. ἀρατικῶς, στόμα

(εἰς τὴν σημασιολογικὴν ταύτην χρῆσιν συνετέλεσε καὶ ἡ παράδοσις περὶ τῆς ἐκτάκτου στωμυλίας τοῦ Ἀρείου) Σῦρ.: Φρ. Δὲν παύει πρὸς τὸ Ἀρείο του! (ἐπὶ φλυαρίου). 6) Οὐδ. ἐπιθετικ., διαβολικόν, σατανικὸν Θήρ. Μύκ.: Φρ. Ὁ δεῖνα ἔγινε Ἀρειο τελώνιο (ἀπῆλθε δρομαίως, ἔγινεν ἄφαντος) Μύκ. Πβ. τελώνιο.

Ἄρειος Πάγος ὁ, λόγ. κοιν. Ἀρειους Πάγους βόρ. ιδιώμ.

Τὸ ἀρχ. τοπων. Ἀρειος Πάγος, λόφος πρὸς δυσμὰς τῆς Ἀκροπόλεως, ὅπου συνεδρίαζεν ἡ λεγομένη βουλή ἐξ Ἀρείου Πάγου, τὸ ἀνώτατον δικαστήριον τῆς πολιτείας τῶν Ἀθηναίων.

Τὸ ἀνώτατον δικαστήριον τῆς Ἑλλάδος ἔδραν ἔχον τὰς Ἀθήνας: Ἡ ὑπόθεσί μου μὲ τὸν δεῖνα ἔχει φτάσει ὡς τὸν Ἀρειο Πάγο. Ἐγὼ συμβιβασμὸ δὲ θέλω, θὰ πάω ἴσαμε τὸν Ἀρειο Πάγο κοιν. || Φρ. Θὰ πάμε ἔς τὸν Ἀρειο Πάγο (θὰ ἐμμείνω μέχρι τέλους καὶ θὰ ζητήσω παντὶ τρόπῳ νὰ κατισχύσῃ τὸ ὑπ' ἐμοῦ ὑποστηριζόμενον δίκαιον) Ἀθῆν.

ἀρέλα ἡ, Πελοπν. (Μεγαλόπ. κ.ά.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Παιδιά τις.

ἀρένα ἡ, Θράκ. (Μάδυτ. Σηλυβρ.) Κωνπλ. Προπ. (Κύζ.) κ.ά. ἀρήνα Ἀπουλ. Ἡπ. (Ζαγόρ.) — ΚΚρυστάλλ. Ἐργα 2,142.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *arena*.

1) Ἀμμος ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.: Ὁ Γκιτρίμης πῆρε τὸν ἀνήφορο νὰ ξεθάψῃ ἀπὸ τὴν ἀρήνα τὴν καβάλλα μου. β) Λεπτὴ ἄμμος ἢ ἀπότριμμα εἰδικοῦ τινος λίθου ἢ εἰδικὸν χῶμα χρησιμοποιοῦμενον εἰς τὸν καθαρισμὸν καὶ τὴν στύλβωσιν μεταλλίνων σκευῶν Θράκ. (Μάδυτ. Σηλυβρ.) Κωνπλ. Προπ. (Κύζ.) κ.ά. 2) Τόπος ἀμμώδης, ἀμμονδία Ἀπουλ. Ἡπ. (Ζαγόρ.): Ἀσμ.

Εἰς τὸ νερὸ γυαλίζονται τὰ παστρικά σπιτάκια καὶ ἔς τὴν ἀρήνα τρέχουνε ποδόγυμνα παιδάκια.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Μακεδ. (Ἀνασελ.)

ἀρενίς ἐπίθ. Κωνπλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρένα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίς ἀποσπασθείσης ἐκ τοῦ χρώματος δηλωτικοῦ μαβίς.

Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς ἀρένας, ὁ ἰδ.

ἀρεοπαγίτης ὁ, λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀρεοπαγίτης.

Δικαστὴς τοῦ Ἀρείου Πάγου (ἰδ. λ.)

ἀρεσιὰ ἡ, σύννηθ. ἀρεσὰ πολλαχ. ἀρισιὰ βόρ. ιδιώμ. ἀρισὰ πολλαχ. βορ. ιδιωμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρέσω.

1) Ἡ εὐάρεστος διάθεσις τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται τις πρὸς τι, τὸ ἀρέσκεσθαι, ἡ ἀρέσκεια, κανονικῶς κατὰ γενικ. μετὰ τῶν κτητικῶν ἄντων.: Τὸ φαεῖ εἶναι τῆς ἀρεσιᾶς μου. Εἶχαν πάρεϊ κωπέλλα τῆς ἀρεσιᾶς τους σύννηθ. Μοῦ κἀν' ἀρισιὰ (μοῦ ἀρέσει) Ἀράχ. Εἶνι τ'ς ἀρισιᾶς-ι-μ' Λέσβ. Ἡθίλι νεὸ τῆς ἀρισιᾶς τῆς Θεσσ. || Ἀσμ.

Δεκάτιζε τὰ λόγια σου νὰ ᾗχης τὴν ὁμορφιά σου κι ὁ νεὸς ὁποῦ σὲ ἀγαπᾷ νὰ εἶναι τῆς ἀρεσιᾶς σου Αἴγιν.

Τὸ τί τραγούδι νὰ σοῦ πῶ καὶ νὰ ᾗ τῆς ἀρεσιᾶς σου; Λεξ. Δημητρ.

Νόσα νησιὰ πιρπάτησα, τὸν ἄμμου τῆς θαλάσσης,

δὲ μπόρῃσα νὰ βρῶ κουρμί, κουρμί τῆς ἀρισιᾶς μου

Μακεδ. 2) Ἡ πρὸ τῆς τελέσεως τῶν ἀρραβόνων μετὰ-βασίς συγγενῶν τοῦ γαμβροῦ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς νύμφης

καὶ προσφορὰ εἰς αὐτὴν δακτυλιδίου Πελοπν. (Τριφυλ.)

3) Προικοσύμφωνον περιλαμβάνον τὴν εἰς εἶδη ἐνδυμασίας προῖκα τῆς νύμφης Πελοπν. (Κόκκιν.)

Πβ. ἀρεσκειά.

ἀρεσίζομαι ἀμάρτ. ῥεσίζομαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρεσιά.

Ὁρέγομαι: Εἶα ποῦ ἔρεσ-σασιν μῆλα τὸ' ἔρεσισηκά τα (εἶδα ποῦ ἐπέρασαν μῆλα καὶ τὰ ὠρέχτηκα). Συνών. ἀρεσκειάζομαι.

ἀρέσιμο τό, ἀμάρτ. ῥέσιμο Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρέσω.

Τὸ νὰ ἀρέσκῃ τις εἰς τινα.

ἀρεσκειὰ ἡ, σύννηθ. ἀρισκειὰ Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀρέσκεια.

1) Ἀρεσιὰ 1, ὁ ἰδ., ἐνθ. ἄν.: Πῆρε γυναῖκα τῆς ἀρεσκειᾶς του. Τὸ σπῖτι εἶναι τῆς ἀρεσκειᾶς του σύννηθ. || Φρ. Εἶναι τὴν ἀρεσκειᾶς μου (θέλω εὐχαρίστως) Ζάκ. || Ἀσμ. Μὲ πίκρες καὶ μὲ βάσανα τὸ' ἐπλέξαν τὰ μαλλιά τση, ὁ ἄντρας ποῦ τση ἐδώσανε δὲν ἦτο τὸ' ἀρεσκειᾶς τση Ζάκ. || Ποίημ.

Καὶ γῦρο σὰ νὰ ἐγύρευες ἀνθὸ τῆς ἀρεσκειᾶς σου ἔς τὰ χαμωλούλουδ' ἔσκυφτες κ' οἱ πεταλοῦδες φεύγαν κ' ἐγὼ μὲ κλῶνο τῆς μυρτιᾶς εἰμίωσα κοντά σου

ΔΒαλαβάν. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 20. 2) Προικοσύμφωνον Ζάκ. Ἡπ. Κέρκ. Κεφαλλ. — ΔΓουζέλ. Χάσ. 50. Νὰ ξέρεῃς πῶς τὴν Κυριακὴ ἡ ἀρεσκειὰ θὰ γένῃ ΔΓουζέλ. ἐνθ' ἄν.

ἀρεσκειάζομαι ἀμάρτ. ῥεσιθάζομαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρεσκειά.

Ὁρέγομαι: Ἐρεσιθάστηκέν το ἡ καρκιὰ μου. Συνών. ἀρεσίζομαι.

ἀρεσοῦ ἐπίρρ. Καππ. ἀρεσοῦ Καππ. ἀρέτσα Καππ. ἀρέτσα Καππ. ρέτσα Καππ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἀμέσως τώρα, ἤδη τώρα: Ἀρέτσα ἐνι τοῦ βραδινοῦ σας ὁ ταρός, νὰ πιάσητε ἀτιὰ ἔργα. Πβ. ἀρέ.

ἀρεσοῦκα ἐπίρρ. Καππ. ἀρεσοῦκα Καππ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀρεσοῦ.

Ἀμέσως τώρα, τάχιστα.

ἀρεσιζώ Θράκ. Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀρεσιός.

Ἀρέσκω ἐνθ' ἄν.: Ὅλα μ' ἀρεσιόσανε Σῦρ.

ἀρεσιός ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Ἡπ. ἀριστός Μακεδ. (Καταφύγ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀρεσιός.

1) Ὁ ἀρέσκων εἰς τινα, εὐάρεστος: Ὁ δεῖνα μοῦ εἶναι ἀρεσιός. Ὁ δεῖνα εἶναι πρόσωπο ἀρεσιό. β) Κομπός, ὠραῖος, ἐπὶ πραγμάτων Κύπρ.: Κλουβὶν ἀρεσιόν. 2) Ὁ εὐχαριστημένος ἀπὸ τινος Ἡπ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Ἀντίθ. ἀνάρεστος.

ἀρεσύα ἡ, Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς φρ. τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ ἄρ' ἔεις ὕαν (λοιπὸν ἔχεις ὑγείαν, ὑγίαινε).

Ἡ ὑγεία ἦν εὐχεταί τις πρὸς πρόσωπον καθ' ἣν στιγμὴν ἀποχαιρετᾷ καὶ ἀναχωρεῖ: Ἐχπάστιεν κ' ἐδέβεν πλάν κι ἀρεσύαν κ' εἶπεν (ξεκίνησε καὶ ἀνεχώρησε καὶ δὲν εἶπε κτλ.) || Φρ. Ἐφέκ' ἄτον ἀρεσύαν (τοῦ ἄφησα ὑγείαν, ἦτοι τὸν ἀπεχαιρέτησα καὶ ἀνεχώρησα) Χαλδ. κ.ά. Εἶπ' ἄτον ἀρεσύαν (τοῦ εἶπα κτλ.) Ἀμισ. Χαλδ. Τὴν ἀρεσύα σ' κι θέλω (δὲν θέλω νὰ μὲ ἀποχαιρετήσῃς εὐχόμενος ὑγείαν) Χαλδ.

